

Jeg stiller op igen til bestyrelsen, fordi jeg fortsat brænder for at sikre bedre hjælp til børn og unge i mistrivsel. Jeg mener, at der er brug for vores stemme i debatten om de større strukturelle problemer, hvis vi vil sikre, at det er de "rigtige" der kommer til os i psykiatrien.

Sidst jeg var med i bestyrelsen, trak jeg mig, fordi der var skepsis omkring min rolle, når jeg samtidig var ansat ved et privathospital. Den skepsis kan jeg godt forstå – og jeg har selv været bekymret for, om vi er ved at skabe et A- og et B-hold. Men jeg tror ikke længere på, at problemet handler om private alternativer. De er snarere symptomet på, at alt for mange familier, fanges i et system, der er så presset, at alle lukker sig om sig selv. De fleste af de familier, jeg mødte, var ikke ressourcestærke borgere, der købte sig til en forlomme. Det var familier, der ikke kunne se andre udveje. Derfor henvises flere også via deres sundhedsforsikringer på mistanke om ADHD eller autisme, selvom intet tyder på, at der fødes flere børn med ADHD eller autisme end tidligere.

Jeg ønsker mig, at vi som selskab skal turde være med til at undersøge det, der ligger nedenunder: Hvad er det, der har ændret sig for børn og unge, siden så mange ikke kan få fodfæste i livet?

Jeg tror ikke på, at vi kan bremse udviklingen i forhold til flere og flere henvisninger, ved at gøre det sværere at komme ind til os. Jeg tror heller ikke på, at det altid er den rette løsning at insistere på, at der skal være prøvet andet af først. Jeg tror til gengæld på, at vi kan være en vigtig stemme, hvis vi tør løfte blikket og engagere os i de strukturelle udfordringer, der skaber mistrivsel, i stedet for "blot" at skulle håndtere konsekvenserne af dem. Hvis vi BUPere bidrager til også at se (med vores særlige blik og kompetencer) på miljøet mere end på det enkelte barn, så kan vi måske i ikke så fjern fremtid, skabe en udvikling, hvor psykiatriens indsats kan centreres om de familier, som det er relevant for.